

foreslog at give enkelte Fallenter, kun kom den redelige Fallent til gode. Det er i den Henseende, at der indeholdes flere Bestemmelser i Endringsforslaget, nemlig at Fallenten naturligtvis ikke kom ind under Forordningen af 11te April 1840 §§ 54—57. Det er dernæst fordret, at hans Bøger skulle være førte med fuldstændig Orden, at han ikke har undladt noget Aar at gjøre sin Balance. Det er det vigtigste Moment for den Handlende at vide, hvorledes han selv staaer, om han har Overbalance, og hvor stor denne Overbalance er. Det kan han ikke vide uden at opgjøre sin Balance. Det er altsaa det vigtigste Moment, for at kunne bedømme, hvorledes hans Handel har været i Forhold til hans Formue. Det er dernæst fordret, at hvis hans Balance i 2 paa hinanden følgende Aar viser, at hans Gjæld overstiger hans Activa med 30 pCt., skal heller ikke den foreslaaede Rettighed tilkomme ham. Endelig har jeg foreslaaet, at Sagen skulde afgjøres, ikke af Creditorerne, men af Skifteretten, og efter at Creditorerne vare hørte. Der gives Creditorerne Leilighed til at ophylse Alt, hvad de vide om Fallenten, og dersom de altsaa kunne ikke bevise men gjøre det rimeligt og sandsynligt, at han ikke er en redelig Mand, da vil deraf følge, at Skifteretten ikke vil afsige den Kjendelse, at han er redelig. Jeg har ikke vidst at foreslaae noget Overligere med Hensyn til at sikke sig imod, at denne Rettighed bliver givet til Andre end til den redelige Fallent; men det er forekommet mig, at de opstillede Fordringer i saa Henseende ere tilstrækkelige og tilbyde saadanne Sikkerhedsmidler, som man vil finde hensigtsmæssige. Man vil dog indvende mod Forslaget, og det er allerede skeet fra Majoritetens Side, at det er altfor afvigende fra den hos os gjeldende Lovgivning, fra den gjeldende Ret, at det er et Moratorium, som man giver Debitor, at det er en Exemption fra Retsforfølgning, og dette er et Privilegium, som ikke kjendes i vor Lovgivning, ligesom det staaer i Strid med hele vor Lovgivning at tilstaae saadanne extraordinaire Beneficier. Mit Svar skal i saa Henseende være, at Lovgivningen maa rette sig efter den Gjenstand, efter de

praktiske Forhold i Livet, for hvilke Lovgivningen skal gjelde. Er en saadan Fritagelse som den, jeg har foreslaaet i Endringsforslaget, i Strid med god Lovgivning, ja saa er det vist, at saa bør den ikke tilstaaes; men jeg troer ikke, at det er tilstrækkeligt i saa Henseende at sige: Vor Lovgivning kjender det ikke. Jeg formener, at her og navnlig her, hvor der er Spørgsmaal om Handelsforhold, maa man tage Hensyn til, hvad andre Nationer i saa Henseende have bestemt; jeg siger, at man her maa tage Hensyn til, hvad andre, navnlig handlende Nationer have anseet for passende og retfærdigt, og jeg troer ikke, at det er tilstrækkeligt at sige: Vi kjende det ikke i vor Lovgivning. Jeg anseer det saaledes for nødvendigt, at jeg gjør opmærksom paa, hvorledes Bestemmelserne ere i fremmede Lovgivninger. Som bekendt er det jo især Handelslovgivningen, der opstaaer ved Sædvaner og de ved Handelen indførte Regler. De Sædvaner, som Handelsverdenen saaledes har etableret, og som succesfuldt udvikle sig, gaae i Almindelighed over i Handelslovgivningen, der saaledes kommer til at indeholde det, som de dygtigste Handlende ansee for hensigtsmæssigt, og jeg troer derfor, at det maa have dobbelt Betydning at vide, hvorledes en stor Deel af den øvrige Handelsverden betragter disse Forhold. Den franske Lovgivning, som har en særegen Handelslov og i denne en særegen Afdeling om Falliter, foreskriver, at Majoriteten af Creditorerne kan afgjøre, om det af Fallenten stillede Forslag til at afgjøre sin Gjæld skal antages. Den Majoritet, som skal kunne afgjøre dette, maa udgjøre $\frac{3}{4}$ af beviste Fordringer, forsaavidt disse ikke ere Panterettigheder, og en Majoritet af de Creditorer, som møde ved den Samling, hvortil Overenskomsten vedtages. Denne Overenskomst skal da læses ved Retten. Minoriteten har Ret til, naar den ikke er fornøjet med den vedtagne Beslutning, og naar den troer det hensigtsmæssigt, at indgive Klage i Løbet af 8 Dage, som gaaer ud paa, at Accorden ikke bør kjendes gyldig; derefter har Retten at afgjøre Spørgsmaalet. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at denne Lov er fra 1807. Den spanske Lovgivning, som er af 1829, har en lignende Be-